

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Štěpána Výborného a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. L. G.**, zastoupený Mgr. Petrem Šívarou, advokátem se sídlem Dobrovského 1310/64, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, za účasti: **I) Město Bučovice**, se sídlem Jiráskova 502, Bučovice, a **II) T. S.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 06. 2023, č.j. 29 A 13/2021 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Bučovice, odbor životního prostředí a stavebního úřadu, oddělení stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 5. 3. 2020, č. j. MUB/OSÚ-6229/2020 bar, sp. zn. OSÚ-17936/2018-bar, k žádosti stavebníka (osoba zúčastněná na řízení II.; dále jen „stavebník“) dodatečně povolil stavbu „Hospodářská

budova s garáží, retenční jímka, zpevněné plochy“ na pozemku parc. č. XA v k. ú. M. (dále jen „stavba“). Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2020, č. j. JMK 172983/2020, sp. zn. S-JMK 68345/2020 OÚPSŘ.

[2] Žalobu proti poslední uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl krajský soud nyní napadeným rozsudkem.

[3] Krajský soud konstatoval, že žalovaný i prvoinstanční správní orgán se řádně vypořádali s námitkami podjatosti, které vznesl žalobce.

[4] Ke stavbě samotné krajský soud uvedl, že její umístění i realizace byla stavebním úřadem zhodnocena dle předložené dokumentace. Dle této dokumentace měla být odstupová vzdálenost nejméně 2,5 m od společné hranice pozemků žalobce a stavitele.

[5] Podle krajského soudu je stavba projektovaná jako stavba vedlejší, její napojení na nezbytnou technickou infrastrukturu má být realizováno domovními rozvody na plánovanou novostavbu rodinného domu. Z těchto důvodů byla také závazná stanoviska dotčených orgánů vydána pro společný záměr – stavbu rodinného domu s vedlejší stavbou. Žalovaný ani stavební úřad nepochybili, pokud dodatečně povolovanou stavbu posuzovali v rámci společného záměru –souboru staveb sestávající z rodinného domu a hospodářské budovy s garáží.

[6] K namítanému rozporu stavby s územním plánem města Bučovice krajský soud odkázal na souhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Bučovice, odbor územního plánování, rozvoje a investic. Toto závazné stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního úřadu ze dne 12. 11. 2020, č. j. JMK 157357/2020.

[7] Krajský soud dále uvedl, že stavební úřad nemohl nijak rozporovat tvrzený účel stavby. Pokud by stavba měla sloužit jinému účelu, je nutné o takovou změnu následně požádat.

[8] K dalším namítaným procesním pochybením krajský soud uvedl, že se žalobce může domáhat ochrany pouze svých vlastních veřejných subjektivních práv. Nedodržení lhůt a účast otce stavebníka u místního šetření bez plné moci nemohly nijak zasáhnout do práv žalobce.

II. Podání účastníků řízení a zúčastněné osoby

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel nesouhlasí, že by stavba nezasahovala na jeho pozemek. Stavební úřad měl umístění stavby ověřit při místním šetření, což neučinil, i přes zjevné geodetické značky v terénu. Podle stěžovatele stavba již v době řízení o dodatečném povolení stavby nerespektovala minimální dvoumetrovou vzdálenost od společných hranic pozemků.

pokračování

[11] Stěžovatel namítá rozdílný účel stavby a reálný úmysl stavebníka. Dle stavebního povolení bude stavba užívána jako doplňková stavba k plánované novostavbě rodinného domu, avšak její rozměry svědčí jinému účelu užívání.

[12] Dodatečné stavební povolení dle stěžovatele chybně uvádí, že novostavba rodinného domu je povolována samostatně. V době vydání dodatečného stavebního povolení stavebník žádost o vydání povolení ke stavbě rodinného domu nepodal. Dotčený pozemek tedy nebyl pozemkem se stavbou pro bydlení a nemohla na něm být umístěna stavba, resp. pro ni vydáno dodatečné stavební povolení. Nebyl dodržen požadavek § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Stavební úřad nemohl dle stěžovatele povolit stavbu na základě domněnky, že v budoucnu se pozemek stane pozemkem stavby pro bydlení. Stěžovatel upozorňuje, že stavebník již téměř 2 roky o žádnou stavbu rodinného domu neusiluje.

[13] Krajský soud dle stěžovatele nedostatečně odůvodnil námitku týkající se nesouladu záměru s územním plánem. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že stavba byla povolena v souladu s původním i novým územním plánem města Bučovice. Soulad stavby v původním územním plánem nebylo možno ověřit, neboť stavebník nedoložil projektovou dokumentaci stavby rodinného domu. Stěžovatel opakuje, že v době vydání dodatečného stavebního povolení žádný objekt bydlení povolován nebyl.

[14] Stěžovatel dále namítá, že stavební úřad v dané věci rovněž nedodržel procesní předpisy, protože po vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí neoznámil pokračování řízení podle § 46 správního řádu ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona o odstranění stavby, neseznámil účastníky řízení s novými skutečnostmi podle § 36 odst. 2 správního řádu, a následně řízení o odstranění stavby – vedené z moci úřední, usnesením podle § 66 odst. 2 správního řádu nezastavil. Stěžovatel nesouhlasí s vypořádáním jeho námítky podjatostí úředních osob ze strany žalovaného a krajského soudu a uvádí, že konkrétní zájem dotčených úředních osob na výsledku řízení je v řešené věci více než patrný.

[15] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti opět poukazuje na využívání stavby v rozporu s povoleným účelem a konstatuje újmy, které mu stavba způsobila.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti i přes výzvu nevyjádřil.

[17] Zúčastněná osoba (stavebník) ve svém vyjádření především rekapituluje své spory se stěžovatelem. Nesouhlasí s tím, že neusiluje o stavbu rodinného domu, stavební řízení ohledně této stavby je však prodlužováno stěžovatelem. Stavebnímu úřadu přesto byla předána kompletní projektová dokumentace ke stavbě rodinného domu, včetně závazných stanovisek. Stavebník uvádí, že stěžovatel na něj pouze vytváří tlak, a konstatuje další okolnosti týkající se jejich vzájemných sporů.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 soudního řádu správního). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 soudního řádu správního.

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz za všechny rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuluje kasační námitky velmi obecně, obdrží na ně od soudu pouze stručnou odpověď. Zároveň platí, že jelikož je kasační stížnost oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), musí se kasační námitky upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Kasační stížnost je nepřipustná, pokud nesměruje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, a judikaturu citovanou v jeho odstavci [140]). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná, *„opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl“*. Stěžovatel tak musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Takto stěžovatel v podané kasační stížnosti v zásadě nepostupoval, protože svou argumentací rozporoval postup a závěry správních orgánů, aniž by výslovně zpochybňoval odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu. Proto je jím podaná kasační stížnost na samé hraně přípustnosti. Nejvyšší správní soud přesto dovedl, že stěžovatel svou argumentací nenapadá pouze závěry správních orgánů, ale též korespondující závěry krajského soudu. Z tohoto důvodu kasační stížnost věcně projednal.

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

[21] Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum

pokračování

napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[22] Stěžovatel namítá, že krajský soud nevypořádal námitku rozporu stavby s územním plánem.

[23] Nejvyšší správní soud uznává, že krajský soud tuto žalobní námitku vypořádal velmi stručně (viz odst. 43), na straně druhé však nepomíjí, že stručnost jejího vypořádání odpovídala její formulaci. Stěžovatel v žalobě de facto pouze namítl, že stavební úřad i dotčené orgány hodnotily soulad stavby s územním plánem spolu s rodinným domem. Zdali takto mohl stavební úřad a dotčený orgán územního plánování postupovat však krajský soud zhodnotil (viz odst. 37 – 39 rozsudku) a výslovně uzavřel, že *„žalovaný ani stavební úřad nepochybili, když dodatečně povolenou stavbu posuzovali v rámci společného záměru“*, respektive že *„posouzení staveb jako společného záměru nezpůsobuje tedy ani nezákonnost závazných stanovisek“*. Žalobní námitku nesouladu stavby s územním plánem dále stěžovatel formuloval obecně a bez přihlédnutí ke skutečnosti, že soulad stavby s územně-plánovací dokumentací byl posuzován spolu s rodinným domem. Jestliže tedy krajský soud svou argumentaci založil na nezbytnosti hodnocení povolené stavby spolu se stavbou rodinného domu, je jeho argumentace přezkoumatelná. Dále pak stěžovatel v žalobě namítl umístění stavby hlavní (tj. rodinného domu), která však nebyla předmětem nyní posuzovaného řízení, a proto nebylo povinností krajského soudu na tuto argumentaci reagovat.

[24] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, neboť je z jeho odůvodnění zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak naplněn není.

[25] K námitkám věcného charakteru kasační soud předesílá, že ze správního spisu vyplývá, že hodnocená stavba je vedlejší stavbou k rodinnému domu. Podle § 2 odst. 9 stavebního zákona se *„stavbou hlavní souboru staveb rozumí stavba, která určuje účel výstavby souboru staveb. Vedlejší stavbou v souboru staveb se rozumí stavba, která se stavbou hlavní svým účelem užívání nebo umístěním souvisí a která zabezpečuje užitelnost stavby hlavní nebo doplňuje účel užívání stavby hlavní.“* Nyní posuzovaná stavba zákonnou definici vedlejší stavby splňuje, neboť záměrem stavebníka je především výstavba rodinného domu, jenž určuje účel výstavby souboru dalších, vzájemně souvisejících staveb. Stavba hospodářské budovy s garáží a retenční jímky souvisí se stavbou hlavní svým umístěním a zároveň zabezpečuje užitelnost hlavní stavby (rodinného domu), případně doplňuje její účel. Posuzovaná stavba a stavba rodinného domu tedy mohly být posouzeny jako soubor staveb a žalovaný se mohl řídit pravidly obsaženými v § 21 odst. 4 vyhlášky 501/2006 Sb.

[26] Nejvyšší správní soud nepřehlídí, že nyní hodnocená vedlejší stavba byla povolena v samostatném řízení, důvodem však byla skutečnost, že stavba hospodářské budovy byla posuzována v řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 stavebního zákona. Jestliže stavebník nejprve (bez stavebního povolení) přistoupil ke stavbě vedlejší stavby (hospodářské budovy a jímky), nemohl stavební úřad a žalovaný postupovat jinak, než tuto stavbu povolit (za splnění zákonných podmínek) v samostatném řízení o dodatečném

povolení stavby. V rámci tohoto řízení však žalovaný nemohl pominout, že stavba pouze doplňuje stavbu hlavní (rodinný dům), jež byla souběžně povolována (viz dále). Žalovaný tedy mohl dodatečně povolovanou stavbu posoudit v rámci společného záměru – souboru staveb sestávající z rodinného domu a hospodářské budovy s garáží.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně namítá, že v době zahájení řízení a vydání dodatečného stavebního povolení doposud nebylo zahájeno řízení o umístění a povolení stavby rodinného domu. Tomu kasační soud přisvědčuje, neboť stavebník podal žádost o vydání společného povolení na stavbu „*Novostavba rodinného domu o 1 b. j., zpevněné plochy*“ na pozemku parc. č. XA v k. ú. M., na základě níž bylo zahájeno řízení o žádosti stavebníka o umístění a povolení rodinného domu, teprve dne 1. 6. 2020. Stavební řízení ve věci rodinného domu tedy bylo zahájeno až po vydání rozhodnutí stavebního úřadu v této věci. Zároveň však kasační soud (narozdíl od stěžovatele) nepřehlíží, že ke dni vydání rozhodnutí žalovaného (18. 12. 2020) již řízení o umístění rodinného domu jako stavby hlavní probíhalo. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu přitom zásadně vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání odvolacího rozhodnutí. Odvolací správní orgán proto mohl k probíhajícímu řízení o umístění a povolení stavby rodinného domu bezesporu přihlídnout. Navíc nelze pominout, že vůle stavebníka vystavět rodinný dům jako stavbu hlavní vyplývala také ze závazných stanovisek, která byla vydána společně ke stavbě rodinného domu i nyní posuzované stavby. Stavební úřad tedy rovněž disponoval indiciemi, že dodatečně povolovaná stavba je součástí souboru staveb a souvisí se stavbou rodinného domu. Soudy pak přezkoumávají napadeného správní rozhodnutí dle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), takže ani případné změny, které by nastaly po jeho vydání, nemohly být pro posouzení věci významné. Jestliže tedy stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje, že stavebník nyní neusiluje o stavbu rodinného domu a v řízení o stavebním povolení na rodinný dům neodstranil podstatné vady žádosti, tak toto tvrzení není pro posouzení věci významné, neboť tyto skutečnosti nebyly zřejmé ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Navíc nelze pomíjet, že stavebník ve svém vyjádření toto tvrzení popírá.

[28] Námitky stěžovatele, že stavba neměla být posouzena jako vedlejší stavba ke stavbě rodinného domu, tedy kasační soud neshledává důvodnými.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že stavba nerespektuje minimální dvoumetrovou vzdálenost od společných hranic pozemků. Z vytyčovacího protokolu ze dne 5. 3. 2018, který je obsahem spisového materiálu, však vyplývá, že vzdálenost stavby od pozemku stěžovatele je minimálně 2,5 m. Stěžovatel se sice dovolává zjištění vyplývajících z místního šetření, kromě obecných tvrzení však nepředkládá žádný důkaz, který by prokazoval, že stavba nerespektuje odstupovou vzdálenost od jeho pozemku. Navíc v podané žalobě stěžovatel pouze obecně namítl nedodržení odstupové vzdálenosti od společných hranic pozemků, aniž by jakkoli argumentoval zjištěními učiněnými během místního šetření. V tomto smyslu je jeho kasační argumentace na samé hraně přípustnosti, neboť v kasační stížnosti nemůže uplatňovat nové argumenty a námitky.

[30] Stěžovatel se dále dovolává rozporu deklarovaného a skutečného účelu posuzované stavby. Nejvyšší správní soud dává za pravdu stěžovateli, že v řízení o dodatečném povolení stavby obecně může být posouzena skutečná povaha a funkce projednávané stavby

pokračování

namísto formálního označení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012 - 36, a ze dne 18. 8. 2023, č. j. 4 As 429/2021 - 36). Ke dni vydání rozhodnutí žalovaného však nebylo možno důvodně předjímat, že účel stavby neodpovídá účelu deklarovanému v projektové žádosti. Ke dni vydání rozhodnutí žalovaného nebyla posuzovaná stavba dokončena, nýbrž se nacházela ve fázi rozestavěnosti. V této situaci by jakékoli úvahy o jejím budoucím využití v rozporu s deklarovaným účelem byly neakceptovatelné, neboť by byly čistě hypotetické a nepřipustně by předjímaly budoucí stav. Bylo proto povinností stavebního úřadu a žalovaného věc posoudit dle předložené projektové dokumentace, neboť aktuální stav rozestavěné stavby nenasvědčel tomu, že by její účel (jako vedlejší stavby ke stavbě rodinného domu) nedopovídal tvrzením stavebníka. Takto také správní orgány postupovaly a přiléhavě konstatovaly, že deklarovaný účel stavby není v rozporu s právními předpisy. Pro úplnost soud uvádí, že jestliže by stavebník užíval stavbu v rozporu s povoleným účelem, dopouštěl by se přestupkového jednání; tato otázka však není předmětem nyní posuzovaného řízení. Zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, a v důsledku toho vydání rozhodnutí o odstranění stavby, nebylo zamýšleno jako sankce, která by se alternativně nabízela vedle pokuty za přestupek, a to ani v případě porušování povinnosti užívat stavbu ke stanovenému účelu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 97/2020 - 96).

[31] K souladu stavby s územním plánem kasační soud opakuje, že krajský soud a žalovaný mohli stavbu považovat za vedlejší stavbu ke stavbě rodinného domu. Stěžovatel tuto skutečnost pomíjí, neboť se vyjadřuje pouze k souladu samotné stavby s územním plánem, přestože ta nebyla v odvolacím řízení posuzována jako samostatný objekt. K námitkám stěžovatele o nesouladu stavby s původním územním plánem z roku 2005 kasační soud uvádí, že žalovaný (a nadřízený dotčený orgán) posuzoval umístnění stavby dle nového územního plánu z roku 2020, takže původní územní plán není pro věc významný. Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že dotčený orgán v I. stupni neměl k dispozici projektovou dokumentaci navrhovaného rodinného domu, tak tuto námitku stěžovatel výslovně uplatňuje prvně až řízení o kasační stížnosti, ač ji mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem. Jedná se tak o nepřipustnou námitku podle § 104 odst. 4 in fine s. ř. s., jelikož nemá svůj předobraz v žalobě. Proto pouze nad rámec nezbytného kasační soud opakuje, že žalovaný posuzoval umístnění stavby v okamžiku, kdy již bylo zahájeno řízení o umístnění stavby rodinného domu, a proto mohl stavbu posoudit jako stavbu vedlejší ke stavbě rodinného domu.

[32] Stěžovatel dále namítá, že stavební úřad v dané věci nedodržel procesní předpisy, konkrétně § 46 správního řádu, § 36 odst. 2 správního řádu, a § 66 odst. 2 správního řádu. Tyto námitky však stěžovatel prvně uplatnil až v kasační stížnosti, a proto je Nejvyšší správní soud neshledal přípustnými. Údajné nezastavení řízení se navíc nemohlo dotknout veřejných subjektivních práv žalobce a stavební úřad nebyl povinen po vydání dodatečného stavebního povolení jakkoli v řízení pokračovat. Z obsahu správního spisu pak kasační soud zjistil, že před vydáním prvostupňového byl žadatel vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí.

[33] Stěžovatel konečně nesouhlasí s vypořádáním jeho žalobní námitky o podjatosti úředních osob. Zde však pouze konstatuje údiv nad tím, že „*veškeré výše uvedené skutečnosti a okolnosti dodatečného povolování stavby nezakládají podjatost úředních osob*“, aniž

by reagoval na závěry krajského soudu, který podjatost úředních osob neshledal (viz odst. 22 – 27 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud proto pouze obecně uvádí, že postup úředních osob ve věci samé, aniž by byl shledán jejich konkrétní zájem na výsledku řízení, nemůže zakládat pochybnosti o jejich podjatosti. Důvod k vyloučení úředních osob z řízení nezakládá ani nesouhlas účastníka řízení s uskutečněnými procesními kroky. Stěžovatel v kasační stížnosti ale neuvádí žádné konkrétní důvody, pro které by bylo možno uvažovat o podjatosti rozhodujících úředních osob, pouze vyjadřuje svůj nesouhlas s jejich úředním postupem. Kasační soud proto odkazuje k závěrům krajského soudu a kasační námitku neshledává důvodnou.

IV. Závěr

[34] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[35] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto (za použití § 120 s. ř. s.) nemají právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. září 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu